

je nivo gordosti kod njega bio 5-6 puta veći od kritičnog, a zavisnost od želja 13-14 puta. Smrt je bila pozicionirana u struktura polja, tj. bilo mu je suđeno da ne bude srećan u životu. Mogao je da ga spasi samo niz neprekidnih unižavanja i zbog toga je želeo da završi u zatvoru. Ako sve te osobine prodru dublje, sledi mu bolest i smrt. U najmanju ruku mu je osigurana neizlečiva bolest. Ukoliko uloži napor da kontroliše i suzbije svoje patološke osobine, predstoji mu razboljevanje i umiranje, ali ako ne bude – biće lopov, pljačkaš i završiće u zatvoru, ali na taj način će možda i preživeti.

Kod jedne osobe dolazi do raspada tela, a kod druge – duhovnih struktura. U oba slučaja prvo pati duša.

Ovo pitanje me je zainteresovalo: kakva je situacija u mlađicevoj porodici? Prema mojoj dijagnostici, ispostavilo se da velike „zasluge“ za to što je postao kriminalac pripadaju njegovoj majci. Po svemu sudeći, ona mu je prenela snažnu zavisnost od želja, kao i spremnost da ide na sve zarad njihovog ispunjenja. Pokazalo se da mu se majka odavno razvela od oca. Dominantna osobina joj je bila seksualna nezasitost. Rasturila je nekoliko porodica. Zaljubljivala se u muškarce, opčinjavala ih je, odvajala od porodice, a zatim odbacivala. Otac joj je bio u zatvoru zbog ubistva, istina – nehотиčnog, ali ako neko nastrada od naše ruke, čak i nenamerno, to znači da u nama postoji koncentracija na blagostanje i da nam je nivo gordosti ogroman. Kada se duša preplavi zavisnošću od zemaljskih vrednosti i počne da se truže agresijom, čovek postaje kriminalac i često mu je jedini intuitivni cilj da uništi svoju sudbinu, zdravlje i život kako bi zaustavio proces raspada duše. I što ga pre društvo zaustavi, s jedne strane, a s druge strane mu pruži priliku da se duboko promeni, kriminal u Rusiji neće imati tako zlokočne forme. Nedavno je u jednim novinama objavljena brojka koja mnogo toga govori. Svake godine u Rusiji 14.000 žena tragično nastrada od muževa. U Rusiji se nastavlja rat usmeren ka samouništenju. Zašto se to događa? Zašto svake godine u Rusiji ceo grad izumre kao posledica žrtava ubistava? Zato što kod nas ne postoje ideološke, moralne, niti ekonomske poluge koje bi mogle da zauzdaju kriminal i da pomognu zločincu da se

promeni. Došao je trenutak kada će verovatno naučnici, psiholozi i lekari morati narodu da objasne da su grubijanstvo, međusobno ponižavanje i zađubrena ulazna vrata usko povezani ne samo sa nivoom našeg življenja, već i sa našim zdravljem, kao i karakterom i sudbinom naše dece.

Nedavno sam na TV-u gledao emisiju o potonuću Tita-nika. Saopštili su detalj koji me je pogodio: spaseno je 750 ljudi, a 1500 je stradalo. Nije preživio nijedan muškarac, putnik iz prve klase. Svi VIP muškarci su stradali. Oni su pokorno slušali naredbu kapetana da su čamci namenjeni samo ženama i deci. Ispostavilo se da su bogati i imućni ljudi najbolji sloj društva, a nama su od detinjstva u bajkama, romanima i medijima uvek ponavljali kako su bogataši zlikovci, a siromašni pame-tni i plemeniti. Međutim, siromašna osoba može da po-stane bogata ako ima talenta, inteligencije, naporno radi i poštena je. Međutim, najveći broj milionera, ako ve-rujemo statistikama, vrlo su moralne i poštene osobe. Šta je u pitanju? Zavist siromašnih prema bogatima? Ali zašto onda ne samo socijalizam, već i zapadno društvo podržava takve iskrivljene predstave?

Na prvi pogled, situacija je zaista čudna. Kao što je tačno primetila jedna književnica, u Rusiji mrze bogataše dok u isto vreme maštaju da budu bogati. U principu, to je nešto što se odnosi na ceo svet. I ako se setimo Starog zaveta, onda je jedna od osnovnih zapovesti ta da je potrebno da otklonimo zavist i mržnju prema ljudima koji su bogatiji od nas. Socijalizam je sazdan na drugačijem principu. Posledice smo svi mogli da sa-gledamo. Može se reći da je religija oslabila i da u čoveku poči-nju da prevladavaju najgore osobine: požuda, zavist, pohlepa. Ali zašto se tako dugo održala filozofija ekonomskog ujedinje-nja i ravnopravnosti? Nastala je na Zapadu, u kapitalističkom sistemu. Odnosno, zapadno društvo je oblikovalo i iznedrilo

ideju mržnje prema bogatima i ekonomske ravnopravnosti glupih i inteligentnih pojedinaca. I, ukoliko se to dogodilo, u tome se krije viši smisao.

Pokušajmo da razmotrimo sledeću hipotezu. Svaki organizam egzistira sve dok je celovit. Ako se uništi jezgro ćelije, ona umire. Ako se telu ne obezbedi celovitost i jedinstvo, ono nije životno održivo. Isto važi i za grupe živih bića. Što je viši nivo društvenog razvoja, potrebno je da bude viši stepen jedinstva svih njegovih članova i savršeni nivo upravljanja. Svetske religije omogućile su znatno podizanje nivoa u razvoju ljudskog društva koji je bio učvršćen moralnim i ideološkim zakonima. Suština kapitalizma je u tome da ekonomski zakoni postaju važniji od onih moralnih.

To postepeno dovodi do uništenja suptilnih veza koje obezbeđuju jedinstvo društva i dolazi do uništenja porodičnih odnosa, a zatim postepenog rastakanja i degeneracije celog društva. Kada delovi tela prestanu sinhrono da funkcionišu, nastupa bolest što primorava telo da pod pretnjom smrću obnavlja jedinstvo svih organa. Na nivou društva, takva bolest pristiže u obliku rata. Na visokom razvojnom nivou, strog i prinudni karakter evolutivnih impulsa postaje sve neefikasniji i opasniji. U zapadnom društvu nije bilo ideje koja bi sve ujedinila i doprinela strateškom opstanku društva. Ako ne postoji ideja koja objedinjuje bogate, siromašne i ostale članove društva u zajedničkoj strategiji razvoja i opstanka, potrebno ih je objediniti na drugi način. Ta istinska želja za jedinstvom je u zapadnjačkoj svesti pre svega bila predstavljena kroz ekonomske mere.

Zašto je sovjetska država, koja praktično nije imala nikakve stručnjake, uspela da preživi u najtežim uslovima? Zato što su jedinstvo i usmerenost ka cilju bili daleko efikasniji od materijalne superiornosti Zapada. Međutim, nadalje počinje da se događa nešto čudno. Lenjin se s mržnjom obrušio na inteligenciju, dok je Kirov 10.000 ljudi iz lenjingradskih stanova iselio u barake, gde su oni potom umrli. Zašto? Jer je bila u pitanju inteligencija, a stanovi su bili potrebni radnicima.

Započeo je proces uništenja ne samo bogatih, već su jedinstvu smetali čak i obrazovani, mudri i inteligentni pojedinci. O čemu to govori? Kapitalizam nije mogao da obezbedi društveno jedinstvo. Novac i ekonomski zakoni bili su iznad morala. Socijalizam takođe nije uspeo da osigura jedinstvo. Buduće materijalno blagostanje, ideje, koje su se svodile na parče hleba, takođe su se pokazale važnijim od morala. Ali socijalizam je praktično sve moralne ideje pozajmio od hrišćanstva. Zato je, uprkos trijumfu materijalnih vrednosti, i opstao tako dugo. Odnosno, socijalizam je bio pokušaj restauracije hrišćanstva u savremenim uslovima.

Ali, ipak, zašto su poslednjih nekoliko vekova istrebljivani najbolji? Da li u ovome postoji određeni viši smisao? Ako logički razmislimo, uništenje najboljih predstavnika društva govori o ozbiljnoj civilizacijskoj krizi. Da li je moguće pronaći viši smisao i pravdu u uništavanju najboljeg dela populacije? Da li sa stanovišta božanske logike može da se opravda mržnja prema bogatim i talentovanim? „Ono što je razumno, stvarno je“, rekao je Hegel. „Ono što je stvarno – razumno je“. Odnosno, ako nešto postoji, koliko god nam izgledalo apsurdnim, u njemu se ipak krije viši smisao i viša pravda. A sada zamislimo da su najbogatiji, najpametniji i najtalentovaniji pojedinci – krošnja drveta. Grupa koju nazivamo narodom je stablo. Količina ljubavi u duši koja omogućava čoveku da bude religiozan, moralan i da oseća svoje jedinstvo sa celim svetom i drugim ljudima – koren je drveta. Ali, ukoliko drvo može da uvene zbog nedovoljne aktivnosti korena, krošnja će biti prva koja će se prorediti.

Što je veći obim čulnosti, želja i intelekta, oni postaju opasniji ako im nije obezbeđena ljubav. Neko je u stanju da zbog ukradenog novčanika ubije desetine ljudi, dok ideolog može da ubije milione. Tokom poslednjih vekova smo zaboravili da sve više snage treba da trošimo na uvećanje ljubavi i težnju ka Bogu. Sva energija nam je utrošena na raspaljivanje želja, veću čulnost, sposobnosti i intelekt. A sada vidimo kako umetnost bez ljubavi ubija naše duše, usmerava ih na seks, želje i agresiju.

Vidimo kako nauka bez ljubavi uništava našu budućnost, izlazeći van svakih okvira zdravog razuma u svojim eksperimentima.

Vidimo kako se vojna mašinerija i pravosudni organi usredsređuju na svoje potrebe, ubijaju i kvare sve veći broj ljudi.

Što dalje taj proces bude odmicao, manje će se rađati inteligentnih, talentovanih, lepih i osećajnih ljudi. Nije slučajno što se danas veliki broj dece rađa s mentalnom ometenošću. Sve je veći broj talentovanih osoba koje su sklone perverzijama. Međutim, istovremeno osnažuju i zdrave tendencije. Ljudi počinju da tragaju. Umesto trke za novcem, orijentišu se na duhovno traganje. Postepeno otkrivaju moralne koncepte kojima se vraćaju. Sa moralnih koncepata, koji pomažu da se sačuva ljubav, postepeno će svi doći do religioznog načina razmišljanja, kao i razumevanja suštine religijskih zapovesti. A zatim će preostati još samo da se oseti apsolutna nadmoć ljubavi nad svim zemaljskim vrednostima, nepresušna ljubav i težnja ka Bogu kao zalogu najviše sreće, jedinstva i opstanka u savremenim uslovima.

Svi znamo da je ubistvo greh. A šta je sa ubistvom u ratu? Šta se dešava s dušom takvog čoveka–ubice nakon smrti? I kako to utiče na njegovu karmu?

Već sam pisao o tome koliko je velika uloga motivacije. Vojnik u borbi izvršava svoju dužnost. On ne želi da ubija. Ali ako sprovodi osvetu i želi da ubija, onda je on već ubica. Dakle, kada je u Velikom otadžbinskom ratu, 1940-1945. godine vlast pozvala na osvetu prema neprijatelju, mislim da je ogromna šteta naneta ne samo vojnicima, već i njihovoj deci i unucima. Ako neko oseća zadovoljstvo zbog smrti drugog čoveka – to ga takođe čini ubicom. Ponekad mi postave ovakvo pitanje: „Ako ne osećamo mržnju i ljutnju, da li to znači da možemo da ubijamo i da nećemo snositi nikakvu odgovornost?“ Još jednom nagla-

šavam: čim se probudi naše lično „ja“ i uzrokuje smrt druge osobe, za to ćemo pre ili kasnije morati da odgovaramo.

Tada se može postaviti pitanje: „Ali šta je sa onima koji su uništavali Jevreje i pravili koncentracione logore?“ Da bih odgovorio na ovo pitanje, morao bih da pogledam polje svakog od tih ljudi, a ne samo jedne osobe. Međutim, ako posredstvom video-arhive uradimo dijagnostiku Hitlera, videćemo da preko njega preti smrt potomstvu do 13 kolena. Takođe, zavisnost od želja 27 puta prekoračuje smrtonosni nivo, a hijeroglif smrti se duplira u polju 18 puta. Odnosno, bez obzira na ideologiju, lični odnos svakog ponaosob prema konceptu života i smrti je vrlo važan. Ako uzmemo za primer Dzeržinskog i Trockog, koji su bili autori ideje o koncentracionim logorima, ili Lenjina, koji je osmislio koncept zadržavanja talaca, ili je bio u stanju da ležerno pribeleži napomenu: „Treba streljati 100-150 prostitutki da bi se ojačala disciplina u vojsci“, ili kroz instrukcije koje je davao podređenima: „Treba ubiti što više sveštenika da bismo time rešili dva problema: uklonili opoziciju i oduzeli ogromno bogatstvo koje je nagomilala pravoslavna crkva“, tako da, ako govorimo o tim ljudima, oni nisu bili počinioци, već autori. Postupali su u skladu s principom „cilj opravdava sredstva“.

Neophodno je da cilj određuje sredstva. Ali ukoliko dopušta ubijanje drugih, onda je on pogrešan.

Što više zavisimo od naših želja, njihovo ostvarenje više privlači smrt. Želje su povezane sa životnim blagostanjem, sa samim životom, njegovom zaštitom i produžetkom. Zbog toga, ma kakav bio čovek: komunista, nacional-socijalista, odnosno fašista, ili običan, ali ako svoje želje postavi iznad života drugog čoveka – to je seme iz kojeg potom proklija zločin. Pogrešan pogled na svet dovodi do zločinačkog načina razmišljanja, a ono do zločinačkih postupaka. Bez obzira na to koliko se etički ponašali, ako nam je najveći smisao u stabilnom i srećnom životu i ispunjenju želja, prvenstveno onih koje su povezane s telesnim potrebama, pre ili kasnije će koncentracija na srećan život postati daleko značajnija za jednog čoveka, dvoje ili mnogo ljudi. I nadalje će ideja koja opravdava ubistvo uzrokovati sve više smrtnih slučajeva i pretvoriti se u program samouni-